

REPUBLIKA HRVATSKA
VISOKI TRGOVAČKI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B

PRIMLJENO 30-01-2015

Priloga
23-01-2015

23-01-2015

23-01-2015

23-01-2015

Priloga
23-01-2015

21. PŽ-3295/13-5

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

PRESUDA

Visoki trgovački sud Republike Hrvatske, u ime Republike Hrvatske, u vijeću sastavljenom od sudaca Dubravke Zubović, predsjednice vijeća, Branke Vučaj, sutkinje izvjestiteljice i Nevenke Marković, članice vijeća, u pravnoj stvari tužitelja OFFICINE AVE S.p.A., Venezia, Italija, kojeg zastupa punomoćnik Rikard Pavlović, odvjetnik u Splitu, protiv tuženika CREDO BANKA d.d. u stečaju, OIB 94141384086, Split, Zrinsko-Frankopanska 58, kojeg zastupa punomoćnica Meri Juričko, odvjetnica u Splitu, radi isplate iznosa od 305.792,43 EUR, odlučujući o tužiteljevoj žalbi protiv presude Trgovačkog suda u Splitu poslovni broj P-90/09 od 12. veljače 2010., u sjednici vijeća održanoj 9. siječnja 2015.

presudio je

I. Odbija se tužiteljeva žalba kao neosnovana i potvrđuje presuda Trgovačkog suda u Splitu poslovni broj P-90/09 od 12. veljače 2010. u dijelu točke I. njene izreke u kojem je ukinut platni nalog sadržan u rješenju o ovrsi Trgovačkog suda u Splitu poslovni broj Ovr-2012/01 od 27. rujna 2001.

II. Preinačuje se presuda Trgovačkog suda u Splitu poslovni broj P-90/09 od 12. veljače 2010. u dijelu točke I. izreke kojim je odbijen tužbeni zahtjev te u točki II. izreke i sudi:

1. Tuženik je dužan platiti tužitelju iznos od 305.792,43 EUR (tristopettisuća-sedamstodevedesetdva eura i četrdesettri centa) sa zateznom kamatom

- na iznos od 88.454,44 EUR od 11. prosinca 1999.,
- na iznos od 75.163,50 EUR od 11. lipnja 2000.,
- na iznos od 72.446,00 EUR od 10. prosinca 2000.,
- na iznos od 69.728,50 EUR od 11. lipnja 2001.,

pa do 31. prosinca 2005. po stopi koju su banke u mjestu ispunjenja plaćale na štedne uloge po videnju u EUR, od 1. siječnja 2006. do 31. prosinca 2007. po stopi od 15% godišnje, od 1.

siječnja 2008. do 30. lipnja 2011. po stopi od 17% godišnje, a od 1. srpnja 2011. do isplate po stopi od 15% godišnje, a u slučaju promjene eskontne stope Hrvatske narodne banke, zakonske zatezne kamate će se obračunati uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za osam postotnih poena, sve u roku od osam dana.

2. Nalaže se tuženiku u roku od osam dana naknaditi tužitelju parnični trošak u iznosu od 316.751,25 kn (tristošesnaesettisućasedamstopeidesetjedna kuna i dvadesetpet lipa).

Obrazloženje

Prvostupanjskom je presudom, u točki I. njene izreke, ukinut platni nalog sadržan u rješenju o ovrsi prvostupanjskog suda poslovni broj Ovr-2012/01 od 27. rujna 2001. i tužbeni zahtjev odbijen kao neosnovan, dok je u točki II. te izreke obvezan tužitelj naknaditi tuženiku troškove postupka u iznosu od 252.064,00 kn, a tuženikov zahtjev je odbijen kao neosnovan za dio troška postupka u iznosu od 154.741,00 kn.

Protiv dijela presude, odluka u točki I. i dijelu točke II. izreke kojim je tužitelj obvezan naknaditi troškove, žalbu je podnio tužitelj zbog svih žalbenih razloga sa žalbenim prijedlogom u pobijanom dijelu presudu preinačiti prihvaćanjem tužbenog zahtjeva u cijelosti, podredno, ukinuti i predmet vratiti prvostupanjskom sudu na ponovno suđenje, uz zahtjev za naknadu troška žalbe u iznosu od 45.516,25 kn.

Odgovor na žalbu nije podnesen.

Žalba je osnovana.

Ispitavši pobijanu presudu sukladno odredbi članka 365. stavak 2. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ broj 148/11-pročišćeni tekst i 25/13) u granicama žalbenih razloga, pazeći po službenoj dužnosti na bitne povrede odredaba parničnog postupka iz članka 354. stavak 2. točka 2., 4., 8., 9., 11., 13. i 14. navedenog Zakona i na pravilnu primjenu materijalnog prava, žalbeni je sud našao da pobijana presuda nije pravilna i zakonita.

Iz spisa proizlazi da je tužitelj kao ovrhovoditelj prijedlogom za ovrhu na temelju vjerodostojne isprave pred prvostupanjskim sudom pokrenuo postupak protiv prvoovršenika Credo banka d.d., Split i drugooovršenika Srećka Gracina iz Primoštena. Uz ovršni prijedlog tužitelj je privio četiri promissory note sastavljane na engleskom jeziku te u prijevodu na hrvatski jezik po ovlaštenom sudskom tumaču, sve u preslici, uz napomenu sudskog tumača da prijevod odgovara preslici izvornika sastavljenog na engleskom jeziku. Promissory note je vrijednosni papir common lawa koji se definira kao bezuvjetno pisano obećanje (promise) plaćanja određenog iznosa novca jedne osobe drugoj ili po naredbi druge osobe ili donositelju, a može biti plativa na zahtjev ili u određenom ili odredivom roku, a koji u temeljnim obilježjima odgovara pojmu vlastite mjenice. Sud je u ovršnom postupku donio rješenje o ovrsi poslovni broj Ovr-2012/01 od 27. rujna 2001. (list 1. spisa) kojim je

ovršenicima naloženo solidarno isplatiti ovrhovoditelju iznos od 598.082,00 DEM s kamatom koju banke u mjestu ispunjenja plaćaju na devizne štedne uloge po viđenju.

Nakon što je prvoovršenic Credo banka d.d., Split protiv tog rješenja podnio prigovor (list 23. spisa), prvostupanjski je sud rješenjem od 28. svibnja 2002. (list 35. spisa) ispravljeno rješenjem od 30. kolovoza 2002. (list 44. spisa), stavio izvan snage navedeno rješenje o ovrsi u odnosu na ovršenika Credo banka d.d., Split u dijelu u kojem je određena ovrha i odlučio da će se nastaviti postupak kao povodom prigovora protiv platnog naloga te je protiv tuženika nastavljena predmetna parnica.

Na temelju tvrdnji da je prodao i isporučio Srećku Gracinu kao kupcu, sukladno Ugovoru broj 07/98-B od 25. ožujka 1998. s Aneksima 1. do 4. (list 73. do 93. spisa), materijale, opremu i strojeve koje se obvezao platiti Srećko Gracin, uz osiguranje vlastitim mjenicama i avalom po tuženiku u četiri mjesečne rate u ukupnom iznosu od 305.792,43 EUR, a da ni glavni dužnik niti tuženik – avalist nisu platili navedeni iznos, tužitelj zahtijeva isplatu mjeničnog iznosa od tuženika – avaliste.

Dakle, predmetni je spor mjenični spor u kojem se zahtijeva isplata mjeničnog iznosa pa je mjerodavno pravo Zakona o mjenici („Narodne novine“ broj 74 /94, 92/10-pročišćeni tekst). Zakon o mjenici u Glavi 16. sadrži odredbe kojima su uređeni sukobi zakona pa odredbe članaka od 94. do 100. tog Zakona, kao lex specialis isključuju primjenu Zakona o rješavanju sukoba zakona s propisima drugih zemalja u određenim odnosima („Narodne novine“ broj 53/91) unatoč tome što se predmetno radi o sporu s međunarodnim elementom (tužitelj je pravna osoba sa sjedištem u inozemstvu). To se predmetno odnosi i na odredbu članka 19. tog Zakona prema kojoj je za ugovore mjerodavno pravo što su ga izabrale ugovorne strane, budući da je predmet ovog spora tužiteljev zahtjev za ispunjenje mjenične obveze koja je samostalna obveza pa se tuženikova obveza može razmatrati samo unutar okvira mjenično-pravnog obvezivanja jer su izdane mjenice kao vrijednosni papiri i sredstvo osiguranja koje podliježe zasebnom pravnom režimu uređenom odredbama Zakona o mjenici.

Kako je predmetni spor mjenični spor u kojem se zahtijeva isplata mjeničnog iznosa, tako je pravilno prvostupanjski sud ocijenio da se predmetni spor ima riješiti prema pravilima koja vrijede za mjenično obvezivanje kao apstraktni pravni posao pa su, u dijelu kojim tužitelj pobija pravilnost primjene odredaba Zakona o mjenici kao mjerodavnog prava, njegovi žalbeni navodi neosnovani.

Međutim, u dijelu u kojem pobija odluku suda o odbijanju tužbenog zahtjeva, tužiteljeva je žalba osnovana. Odluku o neosnovanosti tužbenog zahtjeva sud temelji na utvrđenju, pozivajući se na članak 46. Zakona o mjenici, da pravo ispunjenja sadržaja iz mjenice može ostvariti samo njezin imatelj i to na temelju prezentacije u izvorniku, a što ne bi proizlazilo iz provedenih dokaza. Sud navodi da uz prijedlog za ovrhu nije dostavljen izvornik mjenice kao vjerodostojni papir (što je u parnici nastavljenoj nakon što je rješenje o ovrsi u dijelu u kojem je određena ovrha stavljeno izvan snage irelevantno, budući da parnični sud ne utvrđuje jesu li bile ispunjene pretpostavke za donošenje rješenja o ovrsi na temelju vjerodostojne isprave) te da je u više navrata pozivao stranke da prilože izvorne mjenice što su stranke propustile izvršiti pozivajući se da nisu u njihovu posjedu. Stoga zaključuje sud da

preslika prijedora osobne mjenice na način kako je to tužitelj prikazao, nije dokaz o postojanju prava imatelja mjenice.

Prvotno se napominje da je glavni tuženikov navod osporavanja tužiteljevog zahtjeva navod da tužitelj nije predočio sudu izvornik mjenice, dok tuženik nije određeno tijekom postupka osporavao činjenicu da je tužitelj mjenični vjerovnik. Iz isprava u spisu, poglavito iz obavijesti od 7. rujna 2001., poruka 1/2 i 2/2 (list 127. i 129. spisa) proizlazi da tuženik, određeno se pozivajući na svoje avalirane platežne obveze prema tužitelju, potvrđuje tužitelju da je zaprimio vraćene (predmetne) izvorne avalirane vlastite mjenice. Te dvije isprave kojima tuženik potvrđuje da se izvornici predmetnih mjenica nalaze kod njega, slijedom činjenice da je na tužitelju bio teret dokaza da ima pravo potraživati isplatu mjeničnog iznosa, odnosno kao vjerovnik zahtijevati isplatu mjenične svote, valja povezati s tužiteljevim opetovanim navodima tijekom postupka da je mjenice vratio - dostavio tuženiku te da se one nalaze u tuženikovom posjedu, kojima je tuženik suprotstavio svoju tvrdnju da je predmetne mjenice vratio tužitelju što je tužitelj porekao, čime je tužitelj teret dokazivanja prenio na tuženika, jer istinitost određene tvrdnje dokazuje stranka koja tvrdi njeno postojanje, a ne stranka koja poriče njeno postojanje. Stoga je i nalog suda tužitelju (sadržan u raspravnom rješenju od 16. lipnja 2004., list 131. spisa) da u roku od 15 dana dostavi originale mjenica navedenih u tužbi, budući da tuženik tvrdi da je predmetne mjenice vratio tužitelju, nepravilan i nezakonit. Konačno, nepravilno sud postavlja i pitanje na kojim mjenicama tužitelj temelji predmetni zahtjev, a u vezi s Adendom br. 1. (list 108. spisa), budući da iz njenog sadržaja nesporno proizlazi suglasnost plaćanja putem predmetnih mjenica, dok tom ispravom kao ni pisanom korespondencijom između stranaka sadržanom u spisu, tuženik nije dokazao da je izdao nove mjenice bez tuženikovog avala ili na drugi način otklonio tuženikovu odgovornost kao avaliste, odnosno jamca dužnika s osnove osnovnog pravnog posla. Tuženik tijekom postupka nije prigovorio sadržaju mjenice niti je iznio prigovore koji se zasnivaju na samom mjeničnom zakonu. Mjenična obveza je samostalna, čija se samostalnost očituje u tome što je ona apstraktna, tj. u mjenici se ne označuje zbog čega se mjenični dužnik obvezuje, što je uzrokom ili povodom obvezi. Mjenični dužnik mora mjenicu isplatiti ne zato što je on dužan iznos na koji mjenica glasi, nego zbog toga što je on mjenicu potpisao, a sukladno članku 46. Zakona o mjenici, svi oni koji su mjenicu trasirali, akceptirali, indosirali ili avalirali odgovaraju solidarno imatelju mjenice.

Slijedom navedenog žalbeni sud nalazi utvrđenja suda rezultatom pogrešne ocjene isprava i navoda stranaka sadržanih u spisu te je prvostupanjski sud iz činjenica što ih je utvrdio izveo nepravilan zaključak o postojanju drugih činjenica na kojima je utemeljio presudu pa je pobijana presuda nepravilna i nezakonita.

Prema odredbi članka 451. stavak 3. Zakona o parničnom postupku, u odluci o glavnoj stvari sud će odlučiti održava li se platni nalog u cijelosti ili djelomično na snazi ili se ukida. Dakle, iz ove odredbe proizlazi da sud odlučujući o platnom nalogu, mora odlučiti o platnom nalogu onako kako on glasi i ne može u izreci presude mijenjati njegov sadržaj. U ovom konkretnom slučaju u platnom nalogu sadržanom u rješenju o ovrsi poslovni broj Ovr-2012/01 od 27. rujna 2001. naloženo je naprijed navedenim ovršenicima da ovrhovoditelju solidarno namire iznos od 598.082,00 DEM s kamatom koju banke u mjestu ispunjenja plaćaju na devizne štedne uloge po viđenju. Tijekom parnice, budući da od 1. ožujka 2002. valuta DEM više ne postoji pa se sve tražbine izražene u toj valuti preračunavaju

u EUR, tužitelj je podneskom od 30. siječnja 2004. (list 70. spisa) uređio tužbeni zahtjev i svoju tražbinu izraženu u DEM preračunao u EUR, zahtijevajući od tuženika isplatu iznosa od 305.792,43 EUR s kamatama, na pojedinačne iznose i datume dospeljeća, do isplate koju banke u mjestu ispunjenja plaćaju na devizne štedne uloge po viđenju. O tom je tužbenom zahtjevu pobijanom presudom sud odlučio ukinuvši platni nalog iz navedenog rješenja o ovrsi uz odbijanje tužbenog zahtjeva u sadržaju određenom u navedenom tužiteljevom podnesku.

Budući da je u takvoj situaciji valjalo navedeni platni nalog ukinuti u cijelosti, a posebno odlučiti o tužbenom zahtjevu za isplatu iznosa od 305.792,43 EUR s kamatama, žalbeni je sud dio pobijane točke I. izreke presude kojom je navedeni platni nalog ukinut, potvrdio te presudio kao u točki I. izreke drugostupanjske presude.

Kako je iz navedenih razloga žalbeni sud utvrdio da je tužiteljev zahtjev osnovan, naložio je tuženiku da tužiteljevu tražbinu ispuni u iznosu od 305.792,43 EUR sa zateznim kamatama koje je tuženik na dosuđenu glavnicu u valuti EUR obvezan platiti po stopi koju banka u mjestu ispunjenja plaća na devizne štedne uloge po viđenju u EUR do 31. prosinca 2005. Dana 1. siječnja 2006. stupio je na snagu Zakon o obveznim odnosima („Narodne novine“ broj 35/05). U njegovim prijelaznim i završnim odredbama, odredbom članka 1165., odgođena je do 1. siječnja 2008. primjena odredaba članka 26. stavak 1. do 3. i članka 29. stavak 2. do 6. i stavak 8. tog Zakona kojima je uređena stopa ugovornih i zateznih kamata. U članku 1164. stavak 2. propisano je da početkom primjene odredaba članka 26. stavak 1. do 3. i članka 29. stavak 2. do 6. i stavak 8. prestaju važiti odredbe članka 1., 2., 4., 5., 6., 7., 8., 9., stavak 1. točka 1. i članka 10. Zakona o kamatama („Narodne novine“ broj 94/04). Međutim, tim odredbama nije odgođena primjena odredbe članka 22. stavak 4. Zakona o obveznim odnosima iz 2005. godine, koja propisuje da se odredbe tog Zakona o kamatama primjenjuju na sve novčane obveze neovisno o valuti u kojoj je izražena. Stoga se ta zakonska odredba primjenjuje glede svih obveza plaćanja zateznih kamata koje teku nakon stupanja na snagu Zakona o obveznim odnosima iz 2005. godine neovisno o tome kada je obvezni odnos nastao, odnosno kada je dospjela obveza plaćanja zateznih kamata. To stoga, što su zatezne kamate naknada za korištenje tuđeg novca u određenom vremenu te se obračunavaju prema propisima koji su na snazi u razdoblju na koji se obračun kamata odnosi. Iz tih razloga predmetno, na novčane obveze izražene u stranoj valuti od 1. siječnja 2006. do 31. prosinca 2007. teku kamate po istim stopama i po istim pravilima kao i za novčane obveze u domaćoj valuti, što dalje znači da predmetno tužitelju od tog dana pripada zatezna kamata od 15% koja je propisana člankom 1. Uredbe o visini stope zatezne kamate („Narodne novine“ broj 153/04). Budući da žalbeni sud donosi preinačujuću presudu 2015. godine, a propisi o zateznim kamatama prema Zakonu o obveznim odnosima iz 2005. godine stupili su na snagu 1. siječnja 2008., pa su od tog dana u cjelovitoj primjeni propisi o zateznim kamatama iz Zakona o obveznim odnosima, to znači da je potrebno stopu zateznih kamata za period od 1. siječnja 2008. odrediti prema eskontnoj stopi Hrvatske narodne banke. Naime, prema odredbi članka 29. stavak 2. tog Zakona, primjena koje je u skladu s njegovom odredbom članka 1165. počela od 1. siječnja 2008., stopa zateznih kamata u predmetnom slučaju određuje se, za svako polugodište, uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za osam postotnih poena. Prema Odlukama o diskontnoj (eskontnoj) stopi Hrvatske narodne banke objavljenim u „Narodnim novinama“ broj 132/07, 1/08, 75/08, 76/09, 82/10 i 1/11 - diskontna (eskontna) stopa Hrvatske narodne banke iznosi 9% godišnje. Prema Odluci o diskontnoj (eskontnoj)

stopi Hrvatske narodne banke objavljenoj u „Narodnim novinama“ broj 74/11, diskontna (eskontna) stopa Hrvatske narodne banke iznosi 7% godišnje. To znači da su u predmetnom slučaju zatezne kamate od 1. siječnja 2008. do 30. lipnja 2011. 17% godišnje (eskontna stopa je 9% godišnje + osam postotnih poena), a od 1. srpnja 2011. dalje 15% godišnje (eskontna stopa je 7% godišnje + osam postotnih poena).

Kako je preinačenjem pobijane presude, tužitelj u cijelosti uspio u parnici, tako je valjalo pobijanu odluku preinačiti i u dijelu koji se odnosi na troškove postupka.

Prema tužiteljevom troškovniku (list 168. spisa), prema vrijednosti predmeta spora (305.792,43 EUR), prema odredbama Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika („Narodne novine“ broj 91/04, 37/05 i 59/07 i „Narodne novine“ broj 148/09; dalje: Tarifa), tužitelju pripadaju troškovi sastava tužbe (prijedloga za ovrhu) prema Tbr. 7. točka 1. u iznosu od 23.000,00 kn, trošak podneska od 30. siječnja 2004. prema Tbr. 8. točka 3. u iznosu od 500,00 kn, trošak podneska od 8. travnja 2004. iznos od 250,00 kn, podneska od 15. lipnja 2004. u iznosu od 250,00 kn, te prema Tbr. 10. točka 1. za sastav žalbe od 13. svibnja 2005. iznos od 28.750,00 kn. Prema Tbr. 9. točka 1. tužitelju pripada trošak zastupanja na ročištu 14. siječnja 2004. u iznosu od 23.000,00 kn, na ročištu 9. travnja 2004. u iznosu od 23.000,00 kn, 23. ožujka 2005. u iznosu od 23.000,00 kn te na ročištu od 28. siječnja 2010. u iznosu od 23.000,00 kn. Prema Tbr. 9. točka 2. tužitelju pripada trošak zastupanja na ročištu od 30. siječnja 2004. iznos od 11.500,00 kn, na ročištu od 5. ožujka 2004. iznos od 11.500,00 kn, ročištu od 16. lipnja 2004. iznos od 11.500,00 kn, od 8. rujna 2004. iznos od 11.500,00 kn, od 22. listopada 2009. iznos od 11.500,00 kn i od 6. studenog 2009. iznos od 11.500,00 kn, ukupno u iznosu od 213.750,00 kn što s PDV-om (22%) u iznosu od 36.905,00 kn i PDV-om (23%) u iznosu od 10.580,00 kn ukupno iznosi 261.235,00 kn. Tužitelju prema Zakonu o sudskim pristojbama („Narodne novine“ broj 74/95, 57/96, 137/02, 26/03, 125/11, 112/12 i 157/13) pripada i pravo na zatraženu pristojbu na tužbu i presudu u iznosu od 10.000,00 kn. Dakle, tužitelju pripada pravo na naknadu troškova u ukupnom iznosu od 271.235,00 kn.

Tužitelju nisu priznati troškovi u ukupnom iznosu od 126.000,00 kn koji iznos čini razlika između zatraženih troškova i troškova koji se odnose na sastavljanje ostalih podnesaka prema Tbr. 8. točka 3. i na naknadu za ostala ročišta prema Tbr. 9. točka 2. Tarife.

Tužitelj je uspio sa žalbom pa mu je valjalo priznati i trošak sastava žalbe sukladno Tbr. 10. točka 1. Tarife s PDV-om 23%, ukupno u iznosu od 35.516,25 kn te trošak sudskih pristojbi na žalbu i presudu u iznosu od 10.000,00 kn, ukupno 45.516,25 kn.

Dakle, ukupan trošak tužitelja iznosi 316.751,25 kn pa je tuženiku naloženo plaćanje troškova parničnog postupka u navedenom iznosu.

Slijedom svega navedenog, budući da je bitne činjenice ovog spora bilo moguće utvrditi na temelju priloženih isprava i izvedenih dokaza, to je na temelju odredbe članka 373. točke 1. i 2. i članka 373.a stavak 1. i 2. Zakona o parničnom postupku pobijana presuda preinačena na način da je tužbeni zahtjev prihvaćen budući da tuženik nije dokazao da na strani tužitelja ne postoji pravo zahtijevati od tuženika ispunjenje mjenične obveze u utuženoj visini, dok je odluka o troškovima utemeljena na odredbi članka 166. stavak 2. u vezi s

člankom 154. stavak 1. i 155. Zakona o parničnom postupku te je prešućeno kao u točki II. izreke drugostupanjske presude.

Tužitelj je u podnesku za nastavak postupka od 18. prosinca 2012. odredio tužbeni zahtjev u kunama te vodeći računa da je nad tuženikom otvoren stečajni postupak nakon donošenja pobijane presude. Međutim, tužitelj može samo do zaključenja glavne rasprave preinačavati tužbu i mijenjati tužbeni zahtjev. Slijedom toga, ovaj sud nije mogao odlučivati o zahtjevu koji je tužitelj istaknuo u podnesku od 18. prosinca 2012. S druge strane, tužitelj s ovom presudom ne može ići u ovrhu protiv tuženika jer je riječ o tražbini koja je nastala prije otvaranja stečaja. Slijedom toga, tužitelj će tražbinu ostvarivati u stečajnom postupku zahtjevom da stečajni sud ispravi tablicu isplata tražbina (članak 181. Stečajnog zakona).

U Zagrebu 9. siječnja 2013.

PREDSJEDNICA VIJEĆA
DUBRAVKA ZUBOVIĆ, v.r.

za točnost otpavka
ovlašteni službenik

Brankica Curman
BRANKICA CURMAN